

Tevékenységi tervek

Tervezett projektek a tevékenységekbe integrált tanuláshoz

A projekt címe: „Mit rejt a kamra?”

A projekt megvalósulásának tervezett ideje: 2023.10.16.- 2023.10.26.

A projekt tervezett indító élménye: Az almáskertben szedett almákból Sabine néni által készített almapüré kóstolása

A projekt várható lezáró élménye: Közös almakompót készítése a csoportban

A projekt megvalósítása során kiemelt céljaink és feladataink:

- Az almaszüret élményeinek és tapasztalatainak felelevenítése
- Zöldségek és gyümölcsök változatos felhasználása (betakarítás, tartósítás, feldolgozás)
- Őszi munkálatok a ház körül és nagyobb területeken

A projekt során kiemelten fejleszthető képességek pl: ismeretek bővítése, együttműködés, tolerancia, pozitív érzelmi azonosulás, rövidtávú és hosszútávú memória, finommotoros koordináció, ízérzékelés, taktilis érzékelés fejlesztése, ritmusérzék, halmazképzés, egyenletes lüktetés fejlesztése, kreativitás, esztétikai érzék fejlesztése, szókincs bővítése, szem-kéz koordináció fejlesztése...

<p>Munka jellegű tevékenységek</p>	<ul style="list-style-type: none"> • önellátás, önkiszolgálás, önálló öltözködés • segítség tekintetében: -kérés, -elfogadás, -nyújtás, megtapasztalása/megtapasztaltatása • csoport rendjének fenntartása, pakolás • tevékenységekhez szükséges átrendezésekben való részvétel • pihenéskor az ágyak szét-, és összerendezése • ágyneműk önálló fel-, és lehúzása • naposi feladatok • almák átválogatása <ul style="list-style-type: none"> • almák tisztítása, előkészítése 	
<p>Játék</p> <p>Játék feltételeinek biztosítása</p> <ul style="list-style-type: none"> • (ötletek a játék tevékenység megsegítéséhez, kiegészítő eszközök készítése) 	<ul style="list-style-type: none"> • szabad levegőn tartózkodás és játék - időjárás függvényében • szabad játék feltételeinek, zavartalanságának biztosítása • a gyermekek önálló ötleteinek segítése, kreativitásuk támogatása, az adódó helyzetek maximális kihasználása • az „agresszív” és/vagy „romboló” tevékenységek helyes irányba fordítása a játék sokszínűségét felhasználva, s egyúttal más alternatívák felajánlása, melyből a gyermek választhat • a gyermekek játszó-csoportokba segítése • találós kérdések őszi gyümölcsökkel • Társasjátékok (Memory zöldségekkel és gyümölcsökkel, Brain box, puzzle, Évszakok társasjáték...) • az „unatkozó”, „elhúzódó”, önmagukat nehézkesen feltaláló gyermekek társasjátékokba való bevonása 	

- szerepjáték és vásári hangulat
- „Befőttek a kamrában” játék (matematika és térirányok, szerialitás)

- a kirándulások alatt gyűjtött termésekkel játékok

- „Mi van a kosaramban?”- taktilis érzékelést fejlesztő játék
- Formakirakó játék (pl.: alma kirakása tűskéssel)

<p>Külső világ tevékeny megismerése</p> <ul style="list-style-type: none"> • Alapvető környezet és természetvédelmi ismeretek • matematikai tapasztalatok, matematikai játékok 	<ul style="list-style-type: none"> • Beszélgetőkör: az évszakok változása, őszi munkálatok a ház körül és mezőgazdasági területeken • Hogyan működik a betakarítás nagyobb területeken? Mik segítik a munkát? <ul style="list-style-type: none"> • Melyek az őszi gyümölcsök? Ismeretek elmélyítése, ismeretek bővítése matematikai tapasztalatszerzéssel (forma, matematikai relációk, rész-egész) • Hol teremnek? Milyen a formájuk? Milyen a színük? Milyen az illatuk? Milyen az ízük? • Magasság mérés, összemérés almák segítségével 	
<p>Verselés, mesélés</p> <ul style="list-style-type: none"> • anyanyelvi játékok 	<ul style="list-style-type: none"> • Mesék*: <ul style="list-style-type: none"> - Benedek Elek: Szőlő szőlő, mosolygó alma, csengő barack - Az almafácska meséje (Freiwillig meséje nyomán- diavetítés) 	

<ul style="list-style-type: none"> • beszélgető kör • drámajátékok 	<ul style="list-style-type: none"> - Galambos Bernadett: Fanyar Nyanyar lekvárja - Sebők Éva: Az alma meg a kerti manó - Mester Györgyi: Gomba mese <ul style="list-style-type: none"> • Versek: <ul style="list-style-type: none"> - Mentovics Éva: Őszi mondóka (ism) - Csoóri Sándor: Dióbél bácsi (ism., nagymozgással, énekelve) - Sarkadi Sándor: Édes ősz Édes ősz jött, Hull a körte, Hamvas szilva hull a földre. Itt egy körte, hamm bekapd! Ott egy alma, kasba rakd! Bokor alatt dió bújik, Ott ne hagyd! - Czeglédi Csilla: Ősz a kertben Hétfőn vermeljük a répát, Kedden szedjük le az almát. Szerdán szőlőt szüretelünk, Csütörtökön diót verünk. Pénteken ássuk fel a kertet, Szombaton tököst sütünk, gyertek! S mit csinálunk vasárnap? El sem hagyjuk az ágyat! 	
--	---	--

<p>Rajzolás, festés, mintázás, kézimunka</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Kamrapolc és befőtt készítése, gyümölcs és zöldség nyomdázása <ul style="list-style-type: none"> • almák körték formázása agyagból 	
---	--	--

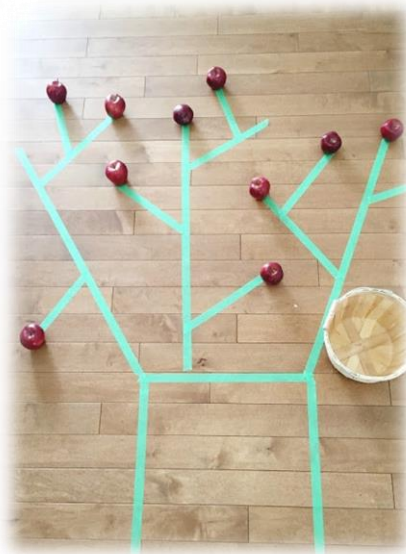
- szőlő festése tenyérlenyomattal és pufferecset használatával
- agyag csigák készítése gesztenyével

Mozgás

- a mindennapos testmozgás játécai, feladatai

- Bemelegítő járásgyakorlatok
- Játékos ügyességi gyakorlatok almával (almák felszedése/lerakása adott pályán, célba gurítás, almák terelgetése bolyák között)

- almák átpakolása egyik hulahopp karikából a másikba- gurulás közben
- Labdaérintő fogójáték (a játékvezetők a földön gurítják a labdát és akinek a lábához hozzáér, kiesik a játékból)
- Szabadon választott játék (Pl.: kidobás, terpeszfogó...stb)

<p>Ének-zene, énekes játék, gyermektánc</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Alma, alma, piros alma, bumm.. (kiszámoló) • Lipem lopom a szőlőt (körjáték) • Hej a sályi piacon (körjáték) • A badacsonyi szőlőhegyen • Ettem szőlőt (körjáték) • Mondóka: (ritmustapssal és mérözve) Piros alma, de kerek! Kóstoljuk meg, gyerekek! Ugye édes, ugye jó? Nekünk hozta Ősz-anyó. • Ritmusgyakorlatok őszi termésekkel (Pl.: dió-taps, gesztenye-comb, mogyoró-lábbal dobbant. Különféle ritmusblokkokat is képezhetünk később) • Dallamfelismerés dúdolás és furulyaszó után • Zenehallgatás: <ul style="list-style-type: none"> - Érik a szőlő (az óvodapedagógus előadásában) - Gryllus Vilmos: Őszi falevél <p>(https://www.youtube.com/watch?v=nx6bsqus6lQ)</p>	
--	---	--

MELLÉKLET:

Mesék:

Szóló szőlő, mosolygó alma, csengő barack

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy király, annak a királynak volt három igen szép leánya. Elindult egyszer országot járni, tudni akarta, elégedettek-e a népek. Álruhát öltött magára, de mielőtt elindult volna, azt mondja a lányainak:

- Na, lányaim, mit hozzak nektek ilyen hosszú útról?

Szép öltözéket kért a legidősebb. Gyöngyöt, fülbevalót, nyakláncot, karperecet, mindenféle ékszert kívánt a középső.

- Hát neked mit hozzak, legkisebb leányom?

- Hozza el nekem, édesapám, a megszólaló szőlőt, a mosolygó almát meg a csengő barackot!

Elindult a király, bejárt országot-világot. Összevásárolt a legidősebb lányának különbnél különb öltözéket, selymet, bíbort, bársonyt.

A középsőnek csillogó drágaköveket, ékszereket vásárolt.

De a legkisebbiknek nem talált se megszólaló szőlőt, se mosolygó almát, se csengő barackot.

Hát, ahogy jött hazafelé, úgybelerekedt a hintója a sárba, hogy meg sem lehetett mozdítani. Mérgelődött a király a kocsisával, miközben mérgelődnek, egy hatalmas fehér disznó ugrik ki az erdőségből, s azt mondja a királynak:

- Mit adsz nekem, felséges királyom, ha kihúzom a hintódat a sárból?

- Mit adjak én neked, te disznó?

- A legkisebb lányodat!

Úgysem mondja komolyan, gondolta a király.

- Isten neki! Itt a kezem, nem disznólab!

Erre a disznó odament a hintóhoz, és az orrával kiemelte a sárból. Hazaért a király, odaadta az ajándékot a nagyobbik meg a középső lánynak, s azt mondja a legkisebbnek:

- Látod, édes szép leányom, miért kívántál olyat, amit nem tudtam teljesíteni!

De ahogy ezt mondja, egyszer csak röh-röh-röh, jön a disznó. És még egy taligát is hozott magával. Kinéz a király, s elszörnyülködik.

- Mi baja van, édesapám? Miért borult úgy el az arca? - kérdezi a legkisebbik királykisasszony.

- Jaj, édes-kedves leányom, nézd, hogy jártam! Jön érted a disznó, de nem engedem, hogy elvigyen feleségül.

Hamar felöltöztettek egy szolgálót, s odavitték a disznónak. De az kiborította a talicskából, s tovább röhögött az ajtónál.

Sírt a királykisasszony, még földhöz is verte magát bánatában.

- Öltözz szegényes gúnyába, akkor biztos, nem tetszel neki - mondta a király.

Feladtak rá mindenféle rongyot, s leküldték az udvarra, erre megörvendett a disznó, röhögött örömeiben, hamar felültette a taligára, gyorsan tolt, vitte az erdőbe.

Nemsokára egy fából épült disznóólhoz értek. Letette a lányt a piszkos szalmára, szénára. Sírt a királykisasszony. Addig sírt, amíg el nem aludt.

Mikor felébredt, hát uramteremtőm, olyan gyönyörű szép palotában találta magát, hogy azt elmondani nem lehet. Gyémánt volt annak minden szeglete, még a lépcsője is drágakövekkel volt kirakva. A disznó meg eltűnt. Hanem helyette egy szépséges királyfi sétált föl s le. Odament a királykisasszonyhoz, megfogta a kezét, s azt mondta:

- Tudd meg, engem egy tündér elvarázsolt, hogy addig disznó képében legyek, míg egy királylány nem lesz a feleségem.

Karon fogta, elvezette a palota kertjébe, tele volt az mindenféle gyümölccsel.

Odamentek a szőlőhöz, amelyik megszólalt, mentek tovább, ahol mosolygott az alma, csengett a barack.

- Erre vágytál - mondta a királyfi. - És azt is mondta a tündér, hogy addig legyek disznó képében, amíg egy királylány ezekre nem vágyik. Te vágytál rá, s most mondd meg tiszta szívedből, akarsz-e a feleségem lenni?

Nyakába ugrott a királykisasszony, összecsókolta.

Aztán hintóba ültek, elmentek a királyhoz, nagy lakodalmat csaptak.

Még ma is élnek, ha meg nem haltak.

Az almafácska meséje

Szép, meleg őszi reggel volt. Az egérke most ébredt és álmosan dörzsölte a szemecskéjét:

- Ejnye, ejnye, mi piroslik ottan? Megyek megnézem.

A tisztás szélén érett alma hevert a fűben. Az egérke, a borz és a nyuszi hármásban eszegették. Finom volt, mézédese! El is fogyott hamar! A kakukk meg a szarka fölkapta a csutkát. Mind a kettő magának akarta megkaparintani. Addig cibálták, addig ráncigálták, míg elpottyantották.

- Úgy kell nektek, miért veszekedtek! - mondták az állatok.

A bölcs harkály fogta az egyik apró almamagot és elültette a földbe.

- Ebből hamarosan szép almafácska sarjad, meglátjátok, és csupa édes, piros alma terem majd rajta!

- Kár, kár! Nem lesz abból semmi. - károgták irigyen a varjak.

De az állatok rájuk se hederítettek. A harkály tanácsára szorgalmasan öntözgették a magocskát. Virágkehelyben, gomba kalapjában, mákgubóban, gesztenyehéjban hordták a patakról a vizet. A magocska kihajtott. Először csak egy-két levélke nőtt rajta, aztán hamarosan jött a többi is. Az állatok boldogan körüláncolták. Évről évre növekedett, lombosodott. Tavaszra virágos ruhába öltözött. Munkához láttak a méhecskék. Körüldöngicsélték, beporozták a virágokat. A virágszirmok lehullottak, a virágok helyén almácskák gömbölyödtek. Az erdő madarai felváltva őrködtek az ágakon. Végre megértek az almák, le is hullottak, de bizony zöldek voltak és savanyúak!

- Kár, kár! Megmontduk mi, hogy nem lesz ebből semmi jó - károgták a varjak.

Az erdő népe tanácskozásra gyűlt össze.

- Mit tegyünk, hogy a fácskán éppen olyan édes, piros gyümölcsök teremjenek, mint az az alma volt, amelynek a magját elültettük?

A mókus megkérdezte az erdei forrást, a kakukk a napot -, de egyik sem tudott válaszolni. A harkály, aki a legbölcsebb volt közöttük, azt tanácsolta, hogy kérdezzék meg a gyümölcskertészeket. Azok biztosan ismerik a titkot!

A gyümölcsösben egy csapat gyerek foglalatосkodott. Hófehérre meszelték a gyümölcsfák törzsét, hogy a férgek, bogarak kárt ne tegyenek bennük.

A nyuszi odasentenkedett az egyik kisiúhoz. Addig ugra-bugrált előtte, míg magával csalogatta az erdőbe. Az állatok elpanaszolták, hogy a fácska ehetetlen, savanyú gyümölcsöt terem.

- Tavasszal eljövök a pajtásaimmal, meg fogjuk gyógyítani a fácskákat - ígérte a kisiú.

Jött a tél, fehér bundát öltöttek a fák, mély álomba merült az erdő, csak a varjak keringtek éhesen a fácska körül, aztán elrepültek messzire, vissza se jöttek többé.

- Annyi baj legyen! Senki se búsult utánnuk.

Az első tavaszi napsugarakkal megjött a kisiú meg a pajtásai. Mindenféle kerti szerszámokat cipeltek. A kisiú ügyesen megnyeste a fa ágait. Az egyik kis lány pajtás beoltotta a fácskát a gyümölcsösből hozott hajtásokkal. Amikor elkészültek, elbúcsúztak az állatoktól:

- Várjatok türelmesen, vigyázzatok a fácskára, néhány év múlva pompás almákat terem majd! Úgy is történt. A mézédés, piros héjú almák alatt szinte roskadozott a kisfa. Volt öröm, az állatok kedvükre lakmároztak! Nincs jobb az édes almánál; legyen benne részetek nektek is!

Galambos Bernadett: Fanyar Nyanyar lekvárja

Fanyar Nyanyar folyton áfonyát evett. De imádta az erdőszéli kökényt is, amit megcsipkedett a huncut késő őszi dér. Szerette a fanyar dolgokat nagyon!

Hogy miféle lény is ő, azt kérdezed?

Hát egy nyanyar, aki a sok kökénytől, áfonyától mindig fanyar. Ilyen egyszerű! Kék kendőt visel a fején. Kócosan kilóg belőle furcsán sárgászöld haja. A ruhája is kék, hosszú, majdnem a földig ér és tele van lyukakkal meg szakadásokkal, mert tudod a kökénybokor nagyon szúrós! De őt ez nem zavarja. Tökéletesen beleolvad az érett kökény vagy áfonya bokorba, ezért észre sem vennéd, ha arra járnál, amerre ő. Vagy, ha észrevennéd, mit is látnál? Hogy egy kékséges rémség kéket eszik? Néha olyan boldog, hogy majszolgatás közben felkiált: Juuuuj, de finom, juuuuj, de jó fanyar!

Egyébként nyanyarok mindig is éltek Manóföldön, csak tudjátok, a tündérek és a törpék annyira szeretik, ha róluk szólnak a történetek, hogy szívesen hallgatnak a létezésükről.

Fanyar Nyanyar nagyon szende és félénk volt. Lehet, hogy tőled is megijedne!

Képzeld el, egyszer nagyon furcsa dolog történt! Fanyar Nyanyar éppen áfonyát majszolgatott, amikor megszólalt egy vékonyka hang:

- Hé! Nem adnál belőle nekem is egy kis kóstolót? Nem érem fel! Olyan gusztusosan majszolgatsz!

Fanyar Nyanyar nem látott senkit. „Az agyamra megy a magány!”- gondolta. De a vékonyka hang nem tágított.

- Olyan mohó vagy! Miért csak magadra gondolsz?

Nyanyar lehajolt és a fűszál tetején megpillantott egy zöld sapkás manót.

- Bocsáss meg, nem vettelek észre. Olyan zöld vagy!

- Te meg olyan kék! Ne sértegezzél, inkább kínáld meg!

Fanyar Nyanyar tenyerébe vette a kis manót és együtt lakmároztak.

Ez nagyon finom! - kiáltotta a manócska. Miért nem főzöl belőle finom lekvárt?

- De butuska vagy kis emberke! A várakat építik, nem főzik! - hahotázott a kékség.

- Manó mami mindig főz lekvárt, tudd meg! - kiáltotta durcásan a kis manó.

- Akkor kérlek, meséld el, hogyan kell és csináljuk együtt! Jó? - kérte Nyanyar.

A kis manó boldogan kezdett a mesélésbe:

Először leszedjük az áfonyát és megmossuk. Aztán rakunk egy nagy tüzet és feltesszük az egész gyümölcsöt egy nagy üstben. Keverjük, kavarjuk, keverjük, kavarjuk, ha már levet engedett, leszedjük a tűzről és átpasszírozzuk. Újra feltesszük a tűzre, kevés cukrot teszünk közé és üvegekbe merjük. Manó mami fel is címkézi, hogy a

- Hát így készül a fincsi lekvár! - csapta össze elégedetten pici kezét a manó.

- Úgy szeretném kipróbálni. Segítesz nekem? - kérdezte Fanyar Nyanyar.

A kis manó boldogan bólogatott...

Nekiláttak. Estére sok-sok apró, felcímkézett üveg sorakozott az áfonyás szélén. A környék összes manója Nyanyarhoz járt lekvárért, hiszen nekik amúgy is sok volt a dolguk: fűszálat fésülni, lepkéket festeni, kérget repeszteni...

Így hát Nyanyar sem magányos már: a zöld apró manó mellett sok, sok barátja lett.

És te? Nincs barátod? Próbáld meg áfonyalekvárral!

Sebők Éva: Az alma meg a kerti manó

Hajnalban vadlibák húztak el a kert fölött. Alacsonyan repültek, s hát látták, hogy az almafán egy alma búslakodik árválkodik egyes-egyedül. Teljesen zöld volt.

— Hát te még itt vagy?! — kiáltottak rá. — Nem tudod talán, hogy mögöttünk hószárnnyakon közelít a félelmetes, hideg tél? Egy-kettő, bújj a kamrába!

Szegény alma nagyon megrémült, és ijedtében még jobban elzöldült. Mitévő legyen? Hiszen ment volna ő szívesen a kamrában, de nem szedték le, mivel olyan halvány az orcája.

— Szél, szél, lökj le, kérlek, a földre! — könyörgött. A szél jól szemügyre vette az

almát.

— Nem vagy még elég piros, — dörmögte — de hát semmi közöm hozzá. Ha úgy kívánod, lelöklek a földre.

Jó nagyot fújt, és megrázta az almafát.

Az alma lepottyant, és hosszan gurult a fűben. Épp arra ment a kerti manó. Pókhálóból volt a zekéje, nagy, kerek szalmakalapot viselt a fején. Megbotlott az almában

— Hát te mit keresel itt? — kiáltotta. — Nem tudod talán, hogy a vadlibák mögött hószárnyakon közelít a félelmetes, hideg tél? Bármely pillanatban beronthat a kertbe. Gyorsan bújj a kamrába!

— Bújnék én örömet — mondta az alma —, de nem tehetem. Nincs még pír az orcámon, nem akarnak befogadni.

— Hát ezen igazán könnyű segíteni! — kacagott fel vidáman a kerti manó. — Várj csak egy cseppet!

Száraz fűszálakból füngén ecsetet kötött, arany napsugarakat olvasztott egy kettétört mákfejbe, jól elkeverte frissen szedett hajnali harmattal, s gyönyörű, kicsattanó pirosposzsgásra festette a sápadt alma pufók orcáját.

— Köszönöm, köszönöm! — hálálkodott az alma, és felderült.

Hevert a szép piros alma a fűben. Gyerekek jöttek a kertbe, észrevették, odaszaladtak.

— Nézzétek, milyen gyönyörű alma!

Gyorsan felkapták, vitték a kamrába, szépen beillesztették a többi alma közé, a polcra, s hát egy se volt oly szép, ő volt mind közt a legnagyobb, legkövérebb, legpirosabb, leggyönyörűbb!

Vidáman kuksolt a polcon. Jöhet már a tél!

Mester Györgyi: Gombamese

Az erdő nehezen lélegzett. Olyan nagy volt a nyár végi hőség, hogy szinte tikkadoztak a növények. A fák levelei összepöndörödtek, a máskor egyenesen álló fűszálak lekonyultak, földre hanyatlottak. Nem bújt elő egyetlen kis vadvirág, gomba sem.

Az erdő talaja száraz volt, az időnként megélénkülő szél porral borította be a fák leveleit.

Eltelt néhány hét, és beköszöntött az ősz.

Egy napon, váratlanul, nagy szél támadt. Erősen fújtt, maga előtt kergetve a dunyhaként dagadó esőfelhőket. Amikor az erdő fölé ért, megrázta a felhőket, mire leszakadt az ég. Heves zápor zúdult az erdő kirepedezett, poros talajára. Az eső sokáig esett, azután hirtelen elállt, és kisütött a nap.

Másnap, a növények nagy örömére, újból kaptak a frissítő zuhanyból. Előbb csak szemerkélt, majd zuhogott, végül szakadt az eső. Úgy ömlött, mintha egy feneketlen dézsából véget nem érően, folyamatosan öntenék.

Mivel másnapra elállt az eső, és ismét kisütött a napocska, meg is lett az eredménye. A növények felüdültek, a levelek kisimultak, a fűszálak felegyenesedtek, és apránként kibújtak földből az addig ott szunyókáló vadvirágok.

És hogy kik rejtőztek még a talaj felszíne alatt? Hát a gombák, akik a nagy szárazság miatt, gombafonal formájában, türelmetlenül vártak arra, mikor jön el az ő idejük.

Amúgy, aki még nem tudná, a „gombafonal” a talajban lévő sűrű, vékony szövedék, melyből a gombatelep alakul ki, vagyis belőle nőnek ki a gombák.

Néhány nap múlva, ez be is következett. Az apró gombák félkör alakban, úgynevezett „boszorkánykörben” jelentek meg a fák alatti avarban. Szinte szemmel láthatóan növekedtek. Kinőtt, és egyre magasabb lett a tönkjük, ami valójában a száruk. Lett kis gallérjük, amit még körbe is lehetett forgatni a gomba „nyakán”. Azután a kalapjuk is egyre terjedelmesebb lett. A fejfedő tetején megjelent egy barna csúcsocska, a kalap felületén pedig, szétszóródva, apró, barna pikkelyek díszlettek.

Igen formásak voltak ezek a gombák. Hosszú száruk, nyúlánk tönkjük kinézete miatt, nem véletlenül kapták a „nagy őzlábgomba” elnevezést.

Mesénk főhőse, a kis gomba, ekkor még csak középtermetű volt, olyan magas, mint egy újszülött őzgida lába, de nagy komolysággal, figyelmesen szemlélte a környezetét.

Ismerkedett a külvilággal, az őt körülvevő környezettel, és persze elsősorban rokonaival, a többi gombával.

Eltelt egy-két nap, és igencsak megnyúlt a kis gomba. Egyre messzebb látott, kíváncsian nézegetett a távolba.

Nézegetés közben, meglepődve vette észre, hogy tőle eltérő kinézetű, másfajta gombák is kibújtak a földből. Sőt, nem kis csalódottsággal látta, hogy azok a „rokonok”, sokkal mutatósabbak, mint ő.

A szomszédságukban nődögélő gombák ugyanis nem hétköznapi, halványbarna kalapot hordtak, hanem ünnepi, élénkpirosat, teleszórva sok-sok mutatós fehér pöttyöcskével.

A mellette már jókorára nőtt felnőtt gombával azonnal meg is osztotta az aggályait.

-Mi egészen eltörpülünk a szomszéd gombák mellett. Velük nem tudjuk felvenni a versenyt, mert mi nem vagyunk szépek. Ilyen kinézettel nem kellünk majd senkinek.

Észre se fognak venni bennünket, akármilyen magasra is emeljük egyszerű, halványbarna-kalapos fejünket.

A már kicsit éltesebb, tapasztaltabb gomba azonban megnyugtatta kis rokonát.

- Rosszul gondolod. Még keveset tudsz a világról. Ezek ugyan feltűnő színű gombák, ezért talán meseszerűnek is mondhatók a tulipiros kalapjuk miatt, de majd meglátod, egy állat se fog odamenni hozzájuk. Ha ember jön látogatóba az erdőbe, ő se a piros gombákat fogja keresni, szeretni, hanem bennünket. Mert mi jók vagyunk. Nem mérgezők, jó ízűek, hasznosak, táplálékot adunk embernek, állatnak. Az általad csodált gombák talán szépek, de mérgezők, akár halált is okozhatnak. Javukra szóljon, hogy feltűnő, élénk színünkkel egyben el is riasztják a többi élőlényt: kerülj el bennünket, ha nem akarsz rosszulétni! Ezért, értvén a jelzésből, még az oktondi erdei állatok is elkerülik ezeket a piros gombákat, nem eszik meg, mert tudják, hogy megbetegednének tőlük.

-Ez igaz, nem mese? Tényleg mi vagyunk a „jobbak”? De örülök neki! És van nevük ezeknek a mesegombáknak?

-Hogyne lenne. Már az elnevezésük is halálos: légyölő galócának hívják őket.

-Azért nem fogom utálni ezeket a szomszédjainkat sem. Nem tehetnek róla, hogy nem jónak, csak szépnek születtek.

Így is lett. A sok szép és jó gomba békeességben élt egymás szomszédságában, és irigység sohasem ütötte fel közöttük a fejét.